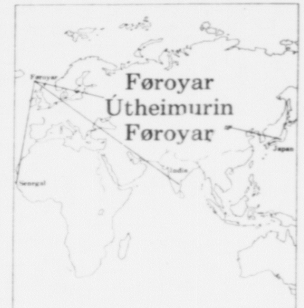




Ríka pinkulandið Føroyar Fátæka stórlandið India



Samarbeiði — Hjálp til sjálvhjálp — Samhandil

Ein Indiaferð!

Orð og myndir: Jan Müller

Ein stór uppliving at siggja føroysku bátarnar í India

Seinast varð greitt frá, hvussu henda Indiaferð kom í lag, og hvussu gekst á túrinum úr Havn til Madras.

Tað var rættiliga heitt, men hevði júst oysregnað hetta kveldið vit komu til Madras, høvuðsstaðin í suðurindiska landspartinum, Tamil Nadu.

Hotellið æt Connemara, og lá í sjálvum miðdeplinum í hesum millióna býi. Jørgensen frá IFU, tí danska stovninum, sum er við til at figgja bátaprojektið, tók imóti okkum. Hann var júst komin við flogfarinum av Sri Lanka. Guttormur og hann kendust. Teir hittust fyrstu ferð, tá føroysku bátarnir komu til Madras í apríl mánað.

Hotellið var nógv umbíðið hesa náttina, so vit fingtu ta stóru suituna, ið annars er ætlað ríkmonnum. Men av tí, at vit skuldu vera har allir triggir, so var prisurin samuligur.

Hvat við bátunum!

Tað fyrsta eg gjørdi, var at kanna eftir, um el-kontaktirnar kundu nýtast til at seta streym á battariini til videoband-upptakaran. Hóast eg hevði fingið at vita heimanífrá, at streymviðurskiptini vóru tey somu her, so var eg kortini í iva. Men til alla lukku — tað riggaði.

Spentur sum ein var, kundi eg ikki lata vera við at spyrja Guttorm, nær vit skuldu út til bátarnar. Hvat mundi hann fara at svara!

— Nááá, kom tað frá honum, — tað veit eg ikki.

— Men ert tú nú visur í, at bátarnir framvegis eru í hasi fiskibygðini, og at teir eru í góðum standi, spurdi eg aftur.

Hann svaraði, at tað visti hann ikki, og tað hevði hann heldur ikki hugsað so nógv um.

Eitt lítið bros sást í andliti hansara,



Føroyski báturin er vorðin ein partur av bygdamyndini her við indiastrand

og hann helt fyr: — Ærliga talað, so havi eg als ikki hugsað handa tankan.

Hetta skelkaði ein. Hugsaði, at her hevði eg ferðast meira enn 10.000 kilometrar heimanífrá fyri at siggja nakrar føroyskar bátar royndar. Og so vóru teir kanska als ikki til longur ella!!!

Tankin fekk ein bráðliga at kenna seg einsamallan og burturvilstan í hesum fjarskotna suðurindiska býnum.

Indarar á vitjan

Guttormur royndi at ugga ein: — Nú ikki so hugtungur. Kenni eg indararnar rætt, so eru teir hampafólk. Bátarnir munnu nokk vera, har teir vóru seinast.

Tøgn.

So bráðliga bankaði á dyrnar. Jørgensen læt upp. Har stóðu tveir brosandi indarar.

»Hello, Mr. Djurhuus«, segði ein teirra straks sum hann sá Guttorm. Teir báðir kendust.

Hetta var Muthusamy, sjálvur maskinverkfroðingurin hjá tí almenna fiskivinnufelagnum TNFDC, ið hevði bátarnar um hendi. Muthusamy hevði ábyrgdina av bátunum. Hin indarin var Vigi. Hann skulu vit hoyra meira um seinni. Tað er hann, sum í dag arbeiðir á Marinplast í Kaldbak.

Eg kundi ikki halda mær. Teskaði Guttorm í oyra, um hann ikki alt fyri eitt kundi spyrja eftir bátunum.

Jú, bátarnir vóru í besta standi. Teir



Guttormur júst komin til fiskibygðina. Hann fær blómukrans um hálsin